

תוספות	המורה	רש"י	
<p>כיון דקבל עליו תחילה נזירות של בנו הוא זקוק למנותם מיד כשיוולד ואחר שהשלים נזירות בנו ישלים נזירות של עצמו ואחר כך יגלח על שתיים ומביא שתי קרבנות אחד לנזירות בנו ואחד לנזירות עצמו אבל לא יגלח אחר שהשלים נזירות [בנו] דאם כן היאך ישלים נזירותו נמצא כי לא יוכל לגלח בהשלמת נזירותו דאין גידול שיער פחות משלשים יום</p>	<p>דקביל נזירות של בנו תחילה מוקי לה המורה כגון נזירות שלו הו"ש של חמשים ומש"ה מוקי לה הכי דאי לא תימא הכי לא הוי נזירות כלל כיון דהפסיק את שלו והתחיל את של בנו וגלח תו לא פשו ליה כדי גידול שיער וקיימא לן בבבא דסיפא דסותר את הכל אם אין שם כדי גידול שיער וא"ת דביתר שמונה של בנו לא יגלח הא ודאי מילתא דלא אפשר...מדקאמר דמניח את שלו ומונה את של בנו למאי מילתא הוא קא מתחיל את של בנו אי לא דלייתי קרבנותיו ולגלח בינתיים</p>	<p>הואיל וקבל נזירות של בנו תחילה מניח את שלו ומונה את של בנו ואינו מגלח ואח"כ משלים את שלו למקום שפסק מתחיל... אבל בנזירות מועטת אינו סותר כלל... וטעמא מאי כדאמרן שאין תגלחת בינתיים וכחדא נזירות אריכא הוא</p>	<p>הריני נזיר כשיהיה לי בן ונזיר, התחיל מונה את שלו ואח"כ נולד לו בן - מניח את שלו ומונה את של בנו, ואח"כ משלים את שלו</p>
<p>דסתם נזירות דהוי שלשים יום ונזיר מאה יום נזירות דנפשיה... אפ"ה כיון דשל בנו מובלעין בתוך המאה יום עולים לשל בנו ולשלו וישלים מאה יום ויגלח על שניהם ויביא שני קרבנות וה"ה לעיל כי אמר הריני נזיר כשיהיה לי בן ונזיר והתחיל למנות את שלו אם נולד לו הבן למניינו ביום א' דאותן שלשים יום עולין היו לבנו ולעצמו כיון דשל בנו מובלע בשל עצמו דאידי ואידי ל' יום ודוקא כי קבל נזירות דבנו ברישא דמיד שנולד הוי זקוק למנות אותו מהני הבלעה</p>	<p>וכי תימא אי הכי בבא לא מיירי בנזירות סתם אלא בנזיר נ' למה ליה דמייתי איך בבא דנזירות מאה (אם) משום דאתא לאשמועינן דעד ע' לא הפסיד כלום דלאחר ע' סותר</p>	<p>דשלשים יום הוא דמייתרי ליה ממאה אלא מניח את שלו ומונה את של בנו ומגלח ומונה שלשים כדי להשלים מאה שלו ומגלח דבשלשים אית בהו כדי גידול שיער</p>	<p>הריני נזיר לכשיהא לי בן ונזיר מאה יום, נולד לו בן עד שבעים - לא הפסיד כלום</p>
<p>ול"ג סותר שבעים יום דהא אינו סותר ע' וה"פ מניח את שלו ומונה את של בנו ולא זקוק סותר כלומר מניח את מניינו ומונה שלשים דבנו שאין תגלחת פחות משלשים יום פי' לכך אין עולין שאר הימים שעד ק' ימים לנזירות דבנו לפי שאין נזירות דבנו פחות משלשים יום וליכא ל' יום עד גמר השלמת מאה ולכך זקוק להפסיק מניינו הואיל דנמשך דבנו על ימי נזירותו ולשון תגלחת אינו מכוון דטפי ה"ל למימר שאין נזירות פחות משלשים יום ונקט שאין תגלחת למימר מכשילים של בנו יחזיר למניינו וישלים נזירות הק' יום ויגלח בסוף כל המנין אח' לכולן אבל בסוף מנין דבנו אינו מגלח דאם כן לא יוכל להשלים אחר נזירות שלו דליכא שלשים יום מנזירות</p>		<p>דלא מייתרי להו שלשים דלית בהו גידול שיער שאין תגלחת פחות מל' יום הלכך סותר את הכל ומתחיל למנות את של בנו ומגלח ואחר כך מונה מאה שלו וה"נ בנזירות מרובה אבל בנזירות מועטת אינו סותר כלל כדתנן לעיל מניח את שלו ומונה את של בנו ואחר כך משלים את שלו ואינו סותר וטעמא מאי כדאמרן שאין תגלחת בינתיים וכחדא נזירות אריכא הוא</p>	<p>לאחר שבעים - סותר שבעים, שאין תגלחת פחות משלשים יום</p>
<p>וא"ת ואמאי לא פשיט ממתני'... אלמא לא חישי האי גברא אהפסקת נזירותו דאיכא למימר שאני מתני' כשהתחיל למנות נזירותו סבור היה לתשלומין שלא ידע שיוולד לו בן תוך ימי נזרו וגם אפשר להיות שפעמים ישלים נדרו קודם שיוולד לו הבן הילכך גמר ונדר ואפי' יוולד הבן מפסיק נזירותו ומניח נדרו ומונה את של בנו ולא קפיד בהפסק נזירותו... ולא סלקי הנך ל' יום אע"ג דמובלעין הם תוך הפ' יום דלא דמיא למתניתין דבמתניתין לא נדר נזירות אלא אם יוולד אחר ע' אבל אם יוולד תוך הע' שיוכל להבליע נזירות דבנו תוך הק' אין דעתו למנות נזירות לבנו אלא ל' אחרונים יעלו לשניהם דהיינו ק' יום בין הכל ומה שלא אמר בפ' הריני נזיר כשיהיה לי בן ומעכשיו ע' יום היינו משום שדעתו להיות נזיר ק' יום אם לא יוולד לו בן לבר מנזירות דבנו אבל מ"מ אם יוולד לו בן קודם ל' חפץ הוא להבליע בנזירות דידיה אבל הכא שקיבל נזירות אחר כ' בדעתו למנות לו מנין שלא יעלה למנין המאה יום דאם איתא דחפץ להבליע והרי הוא יודע בברור דבהנך כ' לא [שלמי] ק' לימא בפ' הריני נזיר אחר כ'</p>		<p>ואי אמרת תפשוט ממתני'... הא לא דמי דאילו התם כיון דאמר הריני נזיר סתם לכשיהא לי בן לא נחית למניינא דלא קאמר אימת הילכך האי דהדר ואמר הריני נזיר דינא הוא דליחול עליה לאלתר דדילמא לא יהא לו בן עד לאחר שלשים... א"נ זמנין דלא יספיק למימני את שלו קודם שנולד לו בן... אלא הכא דקא נחית ליה למניינא דאמר לאחר עשרים איכא לך למיבעי בהכי בעיין</p>	<p>בעי רבא: אמר הריני נזיר לאחר עשרים יום ומעכשיו מאה יום, מהו?</p>

תוספות	המורה	רש"י	
<p>אמתני' קאי דתנן מניח את שלו ומונה של בנו</p>	<p>והימ"ן שונה להני תרתי דרבי יוחנן וריש לקיש בטעמא אחרינא...דבין כי נטמא בצרעתו ובין בנזירות בנו דהוא אידך נזירות נזיר מאה מיירי לפי שלא מצינו גידול פחות משלשים והואיל ובתרוייהו צריך לגלח דלכי נתרפא מצרעתו נמי צריך לגלח הילכך לא מיתוקם אלא בנזירות מאה</p>	<p>האי דאמר הריני נזיר כשיהא לי בן ונזיר סתם התחיל מונה את שלו ועד שלא השלים את שלו נולד לו בן מניח את שלו ומונה את של בנו ואם נטמא בתוך ימים הללו שמנה לבנו</p>	<p>נטמא בימי בנו</p>
<p>אמר הריני נזיר מהיום והתחיל למנות נזירות [שימי] חלוטו אינו עולה לנזירות וגם אינו סותר</p>	<p>והימ"ן שונה להני תרתי דרבי יוחנן וריש לקיש בטעמא אחרינא...דבין כי נטמא בצרעתו ובין בנזירות בנו דהוא אידך נזירות נזיר מאה מיירי לפי שלא מצינו גידול פחות משלשים והואיל ובתרוייהו צריך לגלח דלכי נתרפא מצרעתו נמי צריך לגלח הילכך לא מיתוקם אלא בנזירות מאה</p>	<p>היה נזיר ונצטרע ובימי צרעתו נטמא למתים</p>	<p>נטמא בימי צרעתו</p>
<p>פי' אמר הריני נזיר שלשים יום וכשמנה כל מנזירותו גילח וליסטים על כרחו דהשתא לא יוכל לגלח ביום שלשים לנזירות ולהביא קרבנותיו עד אחר שלשים יום מיום שגילח וליסטים דאין גידול פחות משלשים יום והתחיל הל' וכשמנה עשרה סיים נזירותו שהרי תחילה מנה עשרים טרם שגילח וליסטים ואלו העשרים יום האחרונים אינם רק לגדל שיער שיוכל לגלח אחר נזירותו ולהביא קרבנותיו ובהם נטמא</p>	<p>כגון שקיבל עליו נזירות מאה יום וכי מנה שבעים נצטרע וכי נטהר גילח תגלחת לצרעת ואכתי פשו מן המאה שלשים יום דאית בהו גידול שיער ונטמא ביום גידול שער היינו ביום מאה שבו שלם גידול שיער שלו דברי הכל סותר השלשים שאחר הצרעת אבל באם סותר שבעים שלפני הצרעת פליגי</p>	<p>ל"א נטמא ביום גידול כגון דאמר הריני נזיר והתחיל ומנה עד עשרים יום ונטמא וסתר את הכל והתחיל למנות נזירות אחרת ומנה עשרה ימים בטהרה ואח"כ נטמא באחד מכל עשרים יום הנותרין להשלים לנזירות</p>	<p>נטמא ביום גידול שער</p>